

El cos de la dona embarassada

«Hem de ser realistes: després de parir el cos de la dona no és el mateix que abans de fer-ho. I, perquè enganyar-nos, difícilment tornarà a ser-ho»

El cos de les embarassades després del part | Pixabay

L'embaràs et demostra que el cos de la dona és un engranatge únic. Un dels sentiments més bèsties que he respirat durant 9 mesos de gestació, és aquesta infinita admiració per la capacitat natural d'engendrar i fer créixer una criatura, sense haver-li de donar instruccions al mateix cos. És una sensació molt animal i molt bèstia: "com carai sé fer una criatura sense haver-ho de pensar ni gestionar?". No ho sé. Només sé que el cansament acumulat del primer trimestre (i la resta) és el mínim que et pot exigir un cos que està creant una nova vida, com si res.

Tot engega amb una unió òvul-espermatozoide, i de seguida esdevé una multiplicació cel·lular. Com qui fa un ou ferrat. I així, després, l'embrió comença a prendre forma: comença a generar-se un cap i a dibuixar-se-li els ulls, el nas, la boca... i els bracets i les cames, comencen a desenvolupar-se. Sona molt difícil, sembla impossible, però el cos és savi, i ho desenvolupa com si res. I ja hi ha un cor que bateja, i està físicament somnolent i cansada, perquè la feina no s'acaba, i sense saber-ho ja està creant els pulmons, l'intestí, el fetge, els ronyons, els òrgans genitals... I tot això, sense haver-ho après? Sembla ciència-ficció, però és la vida.

I a poc a poc a l'embrió ja se li distingeixen els dits dels peus i de les mans, els braços i les cames es fan llargs, i els principals òrgans ja estan formats. I amb el pas dels dies, van prenent posicions i ja se situen al seu lloc. I allò que ni existia, ja fa 6 centímetres, i es comença a moure, i va agafant l'aspecte humà que reconeixem, amb una carona que es desenvolupa... I així ha passat un primer trimestre trepidant, en el que es demostra un cop més la capacitat única del cos de la dona. Un miracle que seguirà fent créixer aquest cigró fins un nadó que 40 setmanes després, abraçaràs entre

les mans, amb l'admiració de no entendre com ho has fet. Com pot haver sortit d'aquí dins una cosa tan ben feta?

Engendrem, però anem més enllà. Durant l'embaràs també prenen protagonisme uns pits que agafen noves formes i volums, per preparar-se per fabricar llet, i convertir-se font d'aliment. I ens sembla una cosa normal, perquè ho hem viscut sempre així, però en realitat... és únic i és màgic, no? Mutacions indispensables, com les dels malucs, que s'obren per preparar-se pel part sense haver de rebre instruccions. De fet, és difícil detectar alguna part del cos que no es vegi afectada per aquesta gran transformació.

I no parlo de la miopia que creix, les genives que sagnen, la bufeta que es fa petita, l'estómac com a font d'ardors, o un cabell especialment cuidat. Parlo de canvis concrets vinculats a necessitats exactes.

Són 40 setmanes de canvis trepidants, que no s'acaben aquí. Perquè hem de ser realistes: després de parir el cos de la dona no és el mateix que abans de fer-ho. I, perquè enganyar-nos, difícilment tornarà a ser-ho. No es tracta dels quilos que es quedin de record, es tracta de formes i efectes secundaris. Parlo de pits caiguts o bufetes difícils de controlar. Efectes diversos i dispersos que cadascuna es coneix. És part del preu d'aquesta nova creació, que per cert, no té preu.

Apunt important: Aquest article el vaig escriure fa uns mesos perquè ara mateix estic inoperativa, gaudint del permís de maternitat per entomar l'arribada d'una nova criatura, tal com explicava aquí.